

майча, че богугодно и благословено нѣщо е да дѣлишь хлѣбецътъ си съсь о-нѣзи, които нѣмать; ный ще сторимъ едно добро и майка ны още повече ще ны обыкне.

Уловихъ ся послѣ за рѣцъ и завтекохъ ся по ливадытъ, дѣто ся расхождахъ до мракъ. Сега ся осещахъ, че сърцето имъ е по-мирно отъ напрѣдъ. На сутриньтъ щомъ излѣзохъ на край село, ето че имъ ся придружи Стоенчо. Като ся уморихъ отъ игръ, посѣднѣхъ на трѣвѣтъ, а Донка донесе кошничкѣтъ, която стоеше задъ майка ѝ, пзвади изъ неѣ хлѣбъ и пържено месо, раздѣли го на три равны части и покани гы да ся земе всякой дѣлътъ. Стоенчо щомъ зе дѣлътъ си и ся загуби. Това побѣгваніе ся видѣ много чудно на дѣцата. Какво ще да е това? подумахъ си тѣ; защо ли прави така? Брате, каже Донка, нека го подиримъ. Хайде да идимъ наслѣдъ него и да го пасемъ; кой ще ны съгледва? Това що рекохъ и направихъ. Навчасъ ся завтекохъ подирѣ му, и при-